

Arrest

**nr. 164 063 van 14 maart 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 24 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. KALIN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 oktober 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 oktober 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 april 2014 en op 15 oktober 2015.

1.3. Op 26 november 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 november 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijnse moslim geboren en getogen in het vluchtelingenkamp Rashidiya . In 2009 werd u als student in Siblin lid van het 'Popular Front for the Liberation of Palestina-General Command' (PFLPGC/' Al Jabha ash Shabiya li Tahrirfilastin- al Qiyada al amma'). U werd lid van deze groepering omdat zij het vervoer van en naar uw school betaalden en u enkele voordelen, zoals ondermeer stageplaatsen, konden aanbieden. Tevens waren enkele vrienden van u reeds lid van deze groepering. Tijdens uw studies beperkte uw lidmaatschap zich tot het bijwonen van lezingen en vergaderingen van de groepering. Na uw studies werd u in augustus 2012 echter plots aangezocht om de militaire opleiding van de groepering te volgen. Na deze opleiding zou u waarschijnlijk in Syrië moeten zijn gaan vechten waar uw groepering aan de zijde van Hezbollah en het Syrische regime strijdt. Samen met vijf vrienden werd u op 7 augustus 2012 ontboden op het bureau van de verantwoordelijke W.(...) H.(...) waar u dit nieuws kreeg. Op 10 augustus 2012 diende u zich aan te bieden en de militaire opleiding te starten. Hoewel u aanvankelijk had aangegeven akkoord te gaan bood u zich op die dag niet aan. Drie dagen later kwam W.(...) H.(...) naar het huis van uw familie. Hij meldde aan uw ouders dat u zich onmiddellijk diende aan te sluiten. Tevens liet hij een oproepingsbrief achter. Uw ouders riepen de hulp in van het plaatselijke volkscomité. Zij slaagden er echter niet in om de situatie op te lossen. Volgens uw verklaringen zou uw weigering leiden tot een veroordeling door een militaire rechtbank, ontvoering of de dood. U verliet uw huis niet meer. Uw broers werden op straat herhaaldelijk aangesproken met de vraag waar u zich bevond. Op 19 oktober 2012 reisde u per vliegtuig met uw eigen paspoort naar Turkije. Met een boot werd u hierna naar een onbekende plek gevoerd. Van daaruit reisde u met het vliegtuig en een vals Roemeens paspoort naar Polen. Per auto reisde u verder naar België waar u op 23 oktober 2012 aankwam. De volgende dag vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, de UNRWA registratiekaart van uw familie, een brief van het PFLP-GC en een brief van het volkscomité.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81) Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS I, p. 4, 16, 17). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u door uw weigering om deel te nemen aan een militaire opleiding gevisieerd zou worden door het PFLP-GC waardoor u zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid zou hebben bevonden.

Er dient allereerst te worden gewezen op de vaststelling dat de algemene context van uw asielerlaas onwaarschijnlijk is. U stelt immers dat het altijd zo geweest is dat de PFLP-GC mensen die

weigerden om een militaire opleiding te volgen vervolgden. De bekende straffen waren volgens u, veroordeling door een militaire rechtbank, verdwijning of de dood (CGVS I, p. 7, 10, 15, 19, 20). Het is echter bekend dat geen van de Palestijnse fracties in Libanon zich bezighield met gedwongen rekrutering. Zeker voor wat betreft het uitvoeren van opdrachten van militaire aard voor een militie of deelname aan een militaire training voor een militie. Er zijn meestal genoeg gemotiveerde kandidaten, gezien de soms interessante geldelijke verloning, zoniet het prestige dat met dergelijke engagement gepaard gaat. Er zijn in de kampen namelijk grote groepen werkloze jongeren die weinig vooruitzichten voor de toekomst hebben. Deze jongeren laten zich vaak bij een Palestijnse fractie inlijven en volgen daarna een militaire opleiding. Het vormde evenmin een probleem om zijn engagement voor een politieke fractie stop te zetten. Geen enkele van de Palestijnse fracties reageerde met sancties of dwang tegenover leden die ermee wensen op te houden. De informatie waarop het CGVS zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier dat het PFLP-GC in augustus 2012 nog niet echt betrokken was bij het escalerend conflict in Syrië en is het dan ook weinig aannemelijk dat de beweging op dat moment haar toevlucht zou hebben gezocht tot gedwongen rekrutering.

Hoewel het escalerende conflict in Syrië en de betrokkenheid van de PFLP-GC mogelijk zorgde voor een strengere houding van deze groepering bestaat er daarenboven geen concrete informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat het PFLP-GC in Libanon, en in het bijzonder in Rashidiya, over zou zijn gegaan tot gedwongen rekrutering van Palestijnen voor de gewapende strijd in Syrië.

Uw eigen verklaringen zijn niet van die aard dat ze deze vaststellingen kunnen weerleggen. Integendeel, uw eigen verklaringen bevestigen het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas.

Allereerst bevestigt u zelf dat de groepering zelf beschikt over voldoende mensen om militaire opdrachten vrijwillig uit te voeren en beschikt de groepering volgens u over voldoende financiële middelen zodat er kan worden verondersteld dat de groepering nog steeds geen problemen heeft om vrijwilligers te vinden voor de gewapende strijd (CGVS I, p. 11, 13).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat uw eigen profiel allerm minst geschikt lijkt om te worden ingezet in de militaire strijd. U werd naar eigen zeggen enkel lid van deze groepering omdat u er vrienden had en omdat de groepering de kosten van het openbaar vervoer naar de universiteit op zich namen zodat u kon gaan studeren. Verder zorgde de groepering ervoor dat u een stage kon lopen en kon de groepering haar leden ook jobs bezorgen. U was daarenboven enkel een eenvoudige student en buiten het bijwonen van vergaderingen van de groepering voerde u geen enkele taak uit voor de groepering. U wilde niet vechten en u heeft ook nooit blijk gegeven van enige interesse voor de gewapende strijd van de groepering (CGVS I, p. 6, 7, 8, 14, 20). Er mag toch worden verwacht dat een groepering die aan de zijde van de Hezbollah, Iraanse strijders en het Syrische regime strijdt enkel beroep doet op gemotiveerde strijdkrachten.

Volgens uw verklaringen zou u verder samen met twee andere medestudenten geweigerd hebben om de militaire opleiding te volgen. Vreemd genoeg kunt u niet zeggen wat er met de twee anderen wegeraars gebeurd is. U weet niet waar ze momenteel zijn en u weet helemaal niets over hun lot (CGVS I, p. 12, 13).

Hoewel u, zoals eerder vermeld, verklaarde dat de straffen voor dienstweigering bekend waren en dat het altijd zo geweest was dat de groepering mensen vervolgde die weigerden deel te nemen aan de militaire opleidingen moet er vervolgens opmerkelijk genoeg worden vastgesteld dat u, ondanks uw jarenlange lidmaatschap, geen enkel concreet voorbeeld kunt geven van een persoon bij wie dit gebeurd zou zijn (CGVS I, p. 15).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat er, ondanks het feit dat u nog maandenlang in het vluchtelingenkamp verbleef, niets noemenswaardigs is gebeurd wat er op zou kunnen wijzen dat u gevisieerd werd door de groepering. Het enige wat er na uw weigering gebeurde is dat de verantwoordelijke, W.(...), naar uw huis kwam en een brief achterliet waarin u werd opgeroepen om zich aan te melden om verhoord te worden omdat u weigerde deel te nemen aan de militaire opleiding. Wat betreft dit document moet er allereerst worden opgemerkt dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit. Hoewel het een officiële, weze het vrij wazige, hoofding lijkt te hebben betreft het hier een eenvoudig handgeschreven briefje waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Vervolgens

moet er worden vastgesteld dat het document uiterlijk sterk overeenkomst met het andere document dat u voorlegt, met name het document van het volkscomité waarin staat aangegeven dat u het kamp diende te verlaten omwille van de PFLP-GC. Het meest opmerkelijke is echter dat u gewoon thuis was toen de verantwoordelijke naar uw huis kwam. Indien de groepering u werkelijk zou viseren mag er toch worden verwacht dat ze iets doortastender zou optreden tegen uw persoon (CGVS I, p. 10, 12, 13).

Na dit bezoek van de verantwoordelijk kende u persoonlijk geen enkel probleem meer en ook na uw vertrek is er niets meer gebeurd wat er op wijst dat deze groepering u persoonlijk viseert. Het enige wat er zou gebeurd zijn is dat uw broers herhaaldelijk werden gevraagd waar u was (CGVS I, p. 13).

Tot slot zijn ook uw verklaringen over de bemiddelingspogingen van het volkscomité, op initiatief van uw ouders, weinig overtuigend te noemen. U stelt dat het probleem niet opgelost raakte omwille van de strenge houding van het PFLP-GC. U voegt hieraan toe dat indien het conflict met eender welke andere groepering had plaatsgevonden het volkscomité van Rashidiya wel een oplossing zou hebben kunnen vinden. Deze uitleg is weinig overtuigend aangezien uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het PFLP-GC nauwelijks een machtsbasis had in het Rashidiya kamp. Het argument van het volkscomité waarmee ze het conflict volgens u wilden oplossen mag bovendien weinig overtuigend genoemd worden. U stelt dat het volkscomité argumenteerde dat u toen u lid werd van het PFLP-GC niet op de hoogte was van het feit dat u op een gegeven moment een militaire opleiding diende te volgen. Los van het feit dat dit niet waar was, dit betreft een weinig overtuigend argument om een gewapende groepering tot een oplossing in een conflict te bewegen. Hoewel er klaarblijkelijk meerdere bemiddelingspogingen werden ondernomen heeft u verder vreemd genoeg geen weet van andere oplossingen die het volkscomité voorstelde aan het PFLP-GC (CGVS I, p. 10-12).

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd van de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashidiya erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Allereerst moet er worden vastgesteld dat uw ouders en uw broers allen eigenaars zijn van een huis in het kamp. Uw vader is aannemer. Uw broer M.(...) werkt bij hem. Uw andere broer is gespecialiseerd in de installatie van airconditioning. Uw broer H.(...) is leerkracht en uw broer I.(...) studeert nog. Zelf werkte u samen met uw vader en u behaalde uw diploma computerwetenschappen aan het hoger instituut in Sibliin. In België volgde u een opleiding als elektricien. Uw reis naar België kostte 7500 euro en werd betaald door uw vader. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS, i.c. 3/4/2014, verklaarde u dat uw familie op dat moment nog alle steun kreeg van UNRWA. U verklaarde tijdens uw tweede gehoor, i.c. 15/10/2015, dat uw familie nu geen steun meer ontvangen van UNRWA en dit omdat de kinderen werken. Vooreerst moet worden opgemerkt dat dit loutere beweringen zijn van uw kant. Dit terzijde, dat uw familie nu geen bijstand meer zou krijgen van UNRWA doet geen afbreuk aan het feit dat, zoals uit uw verklaringen blijkt, uw familie blijkbaar voldoende zelfredzaam is. Bovendien blijkt ook nergens uit uw verklaringen dat uw familie, indien dit zou vereist zijn, later niet opnieuw een beroep zou kunnen doen op UNRWA voor hulp en bijstand. U heeft voorts nooit enige problemen gekend met de Libanese autoriteiten en gevraagd naar de situatie van uw ouders stelt u eenvoudigweg dat het goed met hen gaat (CGVS I, p. 3, 4, 5, 6, 14, 16, 17) (CGVS II, p. 2, 3, 4).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen

die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische militieën in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds de november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortiraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politiek gemotiveerde moorden en afrekeningen plaatsvinden

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart en UNRWA registratiekaart zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en statuut in Libanon maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De documenten van het PFLP-GC en het volkscomité zijn niet van die aard dat ze de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag kunnen herstellen. Allereerst moet er worden opgemerkt dat het voorleggen van documenten gepaard

dient te gaan met geloofwaardige verklaringen. Dat is hier niet het geval. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat het hier handgeschreven brieven betreffen, weliswaar afgestempeld, met weinig overtuigende hoofdingen, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien komen de uiterlijke kenmerken van beide documenten, die nochtans afkomstig zouden zijn van twee totaal verschillende organisaties, wel bijzonder sterk overeen. Er moet dan ook sterk getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze documenten die ook wat betreft hun inhoud weinig overtuigen. Het document van de PFLP-GC stelt enkel dat u naar hen gestuurd dient te worden voor een verhoor en het document van het volkscomité doet geen uitspraak over de aard van de problemen die u met het PFLP-GC zou hebben gehad.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 52/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, betwist verzoeker in een eerste onderdeel het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou hij niet aannemelijk maken dat zijn vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten. Hij onderneemt hierbij een poging om de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij door zijn weigering om deel te nemen aan een militaire opleiding geviseerd zou worden door het PFLP-GC waardoor hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid zou hebben bevonden te verklaren of te weerleggen. Tevens verwijst verzoeker naar het principe van het voordeel van de twijfel. Hij wijst erop dat de bewijslast inzake asielaanvragen dient beoordeeld te worden met een zekere soepelheid, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij. Onder verwijzing naar het UNHCR Handboek stelt verzoeker dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van omstandigheden en de eigenheid van elke situatie (persoonlijke factoren, familiale en culturele elementen, leeftijd, opleidingsniveau,...), dat om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen rekening dient gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen en dat wordt verondersteld dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker zodat deze dan ook moet genomen worden in een geest van rechtvaardigheid en begrip.

In een tweede onderdeel wijst verzoeker op de ontoereikende bijstand van UNRWA. Vooreerst merkt verzoeker op dat de persoonlijke situatie van zijn familie waarover hij steeds open is geweest, hierbij irrelevant is. Het verdrag van Genève spreekt in artikel 1 over “*Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd.*” Verzoeker stelt dat hij geen hulp meer ontving van UNRWA. Hij meent dan ook dat de uitsluiting niet kan worden toegepast. Hij benadrukt daarnaast dat de woorden “*om welke reden ook*” in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie niet restrictief mogen worden geïnterpreteerd. Tevens benadrukt verzoeker dat hij reeds in 2012 het vluchtelingenkamp heeft verlaten en dat de situatie toen reeds erbarmelijk was en dit nog steeds is. Het Commissariaat-generaal is hiervan op de hoogte gezien zij dit ook letterlijk erkent in haar beslissing. Verzoeker vervolgt dat de bijstand niet enkel moet beschouwd worden als opgehouden indien het voor UNRWA in het algemeen onmogelijk is haar opdracht te vervullen, maar ook indien de levensomstandigheden op zich niet menswaardig zijn. UNRWA moet immers levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee ze is belast. De opdracht van UNRWA er in bestaat levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, *i.e.* sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd. UNRWA zou ook arbeid moeten aanbieden met het oog op het verminderen van de hulpnood en het versterken van de menselijke waardigheid. De opdracht van UNRWA is het garanderen van een degelijke levensstandaard, met uiterst respect voor de mensenrechten. Indien UNRWA niet een zekere kwaliteit van bijstand kan leveren, kan UNRWA haar opdracht niet meer vervullen. Dit anders interpreteren zou volgens verzoeker niet stroken met de geest van artikel 1D van het

Vluchtelingenverdrag. Het louter bestaan van de bijstand is dan ook volgens verzoeker niet voldoende. De bijstand moet aan zekere kwaliteitsvereisten voldoen om te kunnen stellen dat UNRWA haar opdracht vervult. Verzoeker wijst erop dat de enige kwalificatie die verwerende partij aan de bijstand van UNRWA koppelt negatief geformuleerd is, in plaats van positief. Verwerende partij doet dit door het begrip 'mensonwaardige situatie' in haar redenering te gebruiken. Het begrip 'mensonwaardige situatie' verwijst evenwel naar artikel 3 EVRM en naar artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en de met deze artikels gepaard gaande hoge bewijslast. Of UNRWA de levensomstandigheden kan bieden die stroken met haar opdracht betreft volgens verzoeker de algemene werking van UNRWA en vereist niet dat het risico op reële schade wordt geïndividualiseerd. Verzoeker betoogt vervolgens dat de toepassing van artikel 3 EVRM grondig verschilt met de toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Hij verduidelijkt dat artikel 1D vereist dat een Palestijns vluchteling *ipso facto* als vluchteling erkend wordt indien UNRWA haar opdracht niet kan vervullen. UNRWA werd met de opdracht belast een degelijke levensstandaard te garanderen, met uiterst respect voor de mensenrechten. Het houdt dus een positieve verplichting in om een degelijke levensstandaard te creëren. Artikel 3 EVRM daarentegen houdt in eerste instantie een negatieve minimumverplichting in om personen niet mensonwaardig te behandelen. Een degelijke levensstandaard met uiterst respect voor de mensenrechten kan geenszins als equivalent gezien worden van het niet aan een mensonwaardige behandeling onderworpen te worden. Artikel 1D is net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen.

Verzoeker vervolgt dat het strategisch plan van UNRWA om de impact van het Syrisch conflict te kunnen opvangen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en op basis waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat UNRWA haar opdracht ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon nog steeds vervult 'maar' een plan is en geen beleid. Het beschrijft de werkelijkheid dus niet. Het plan is er gekomen net omdat de situatie in de buurlanden van Syrië volstrekt ondraaglijk is geworden. Het is bovendien een oproep om fondsen te krijgen omdat de situatie in Libanon mensonwaardig en rampzalig is. Het feit dat dit plan bestaat wijst er volgens verzoeker geenszins op dat UNRWA haar opdracht vervult, wel integendeel. Niets wijst erop dat de fondsen ook effectief zijn vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig kon geïmplementeerd worden. De bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap krijgt het nog moeilijker omdat de aandacht van donoren verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis. Palestijnse vluchtelingen krijgen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand van UNRWA. Omwille van budgettaire tekorten zal UNRWA het aantal *special hardship cases* (i.e. de meest kwetsbare gevallen) nog verder terugdringen. De medische bijstand geleverd door UNRWA is van weinig of geen kwaliteit en de infrastructuur van de kampen is rampzalig. Door de toestroom van Syrische vluchtelingen die zich aanbieden als goedkope werkrachten, is het bovendien nog moeilijker voor Palestijnse vluchtelingen om werk te vinden en een inkomen te vergaren. Verzoeker meent dat in deze omstandigheden onmogelijk kan besloten worden dat UNRWA haar opdracht nog kan vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon. UNRWA slaagt er immers niet in om hen een menswaardig leven te laten leiden. In dit geval kan volgens verzoeker gesteld worden dat UNRWA haar opdracht niet meer naar behoren vervult en dat de bijstand van UNRWA "om welke reden dan ook" is opgehouden in de zin van artikel 1D, lid 2 van de Vluchtelingenconventie. Om deze reden meent verzoeker dat hij van rechtswege als vluchteling moet worden erkend op grond van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie.

In een derde onderdeel wijst verzoeker op de onzekere mogelijkheid om terug te keren naar Libanon. Hij betwist de motivering in de bestreden beslissing dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en DAPR geregistreerd zijn. Meer bepaald voert hij aan dat het Commissariaat-generaal nagelaten heeft deze mogelijkheid tot terugkeer in de praktijk te toetsen. In de bestreden beslissing ontbreekt concrete informatie over de terugname door de Libanese autoriteiten, en cijfers over het aantal vluchten die zijn teruggekeerd. Verzoeker wijst er in dit verband op dat de Libanese autoriteiten in het verleden weigerden vluchtelingen terug te nemen en dat de Libanese autoriteiten altijd weigerachtig hebben gestaan tegenover het opnieuw toelaten van Palestijnse vluchtelingen op hun grondgebied. Dit wordt in eerste instantie aangetoond door de politiek van systematische uitsluiting van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese samenleving met de bedoeling te voorkomen dat zij zich definitief zouden vestigen op Libanees grondgebied. Verder duiden de beleidsveranderingen van de Libanese autoriteiten in het verleden op de onwil om Palestijnse vluchtelingen opnieuw op te nemen op hun grondgebied, aldus verzoeker, die voorts laat gelden dat er tot op heden er geen cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken beschikbaar zijn over het effectief afleveren van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen om terug te keren naar Libanon en dat op de website van de Libanese ambassade te Brussel staat te lezen dat Palestijnen voor de aanvraag van een nieuw reisdocument o.a. moeten voorleggen: "*La carte de séjour sur le territoire du pays où l'intéressé réside, ou bien une attestation faisant preuve de lancement de la procédure d'obtention de*

cette carte”. Dat verzoeker geen Belgische verblijfskaart zal kunnen voorleggen aan de Libanese ambassade, is duidelijk. Hij beschikt immers enkel over een attest van immatriculatie zolang de asielpprocedure loopt. Op het moment dat hij zou moeten terugkeren naar Libanon, beschikt hij niet over een verblijfstitel. Of hij een attest kan voorleggen dat een procedure werd opgestart om een verblijfskaart te bekomen, is niet duidelijk. Het is voor verzoeker immers niet duidelijk wat met dit attest bedoeld wordt. Wanneer de voorwaarden op de website van de Libanese ambassade worden nagaan, lijkt verzoeker dus niet in aanmerking te komen voor de aanvraag van een reisdocument. Op z'n minst moet dit onderzocht worden, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat de Libanese ambassade meermaals door zijn raadvrouw werd aangeschreven met het oog op de procedure om het statuut van staatloze te bekomen, en dit evenwel zonder enige vorm van reactie.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat hij het mandaatgebied van UNRWA moest verlaten om redenen buiten zijn wil, dat hij onvoldoende bijstand van UNRWA krijgt en dat het onzeker is of hij kan terugkeren naar het UNRWA-mandaatgebied.

Tot slot laat verzoeker gelden dat de COI Focus Libanon van 11 mei 2015 op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat de huidige veiligheidssituatie van Libanon niet van die aard is dat de subsidiaire bescherming zou moeten worden verleend niet voldoende recent is om de subsidiaire bescherming te weigeren, zeker gezien verwerende partij zelf erkent in haar beslissing dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels wordt bepaald door de situatie in Syrië en gezien zij tevens erkent dat er in de vluchtelingenkampen in Libanon, die dicht bevolkt zijn, ook burgerslachtoffers vallen.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: UNHCR, “Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection” van mei 2013, een uittreksel uit World Report 2014 – Lebanon van Human Rights Watch van 21 januari 2014 en informatie van de website van de Libanese ambassade.

Bij aangetekend schrijven van 2 februari 2016 laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft een attest van UNRWA dd. 21 december 2015 waaruit blijkt dat verzoeker en zijn familie geen steun genieten in het kader van het “*Special Hardship Program*”.

2.2.2. Overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet laat verwerende partij op 4 februari 2016 aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus Libanon “*Geldigheid reisdocument Palestijnen*” van 21 december 2015.

Op 15 februari 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus “*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*” van 4 januari 2016.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker de schending van de artikelen 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij door zijn weigering om deel te nemen aan een militaire opleiding gevisieerd zou worden door het PFLP-GC waardoor hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid zou hebben bevonden en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn

medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 november 2015 (CG nr. 1221056), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn"*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier kan immers geen geloof worden gehecht aan zijn bewering dat hij door zijn weigering om deel te nemen aan een militaire opleiding gevisieerd zou worden door het PFLP-GC.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingewet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond daar er werd vastgesteld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is wegens weinig overtuigende, onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen. De Raad benadrukt in dit verband dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige

verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

Zo wordt vastgesteld dat (i) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt (1) dat geen van de Palestijnse fracties in Libanon zich bezighield met gedwongen rekrutering, zeker voor wat betreft het uitvoeren van opdrachten van militaire aard voor een militia of deelname aan een militaire training voor een militia, aangezien er meestal genoeg gemotiveerde kandidaten zijn gezien de soms interessante geldelijke verloning, zonet het prestige dat met dergelijk engagement gepaard gaat, (2) dat het evenmin een probleem vormde om zijn engagement voor een politieke fractie stop te zetten en geen enkele van de Palestijnse fracties met sancties of dwang reageerde tegenover leden die ermee wenselijk op te houden en (3) dat het PFLP-GC in augustus 2012 nog niet echt betrokken was bij het escalerend conflict in Syrië en het dan ook weinig aannemelijk is dat de beweging op dat moment haar toevlucht zou hebben gezocht tot gedwongen rekrutering en, hoewel het escalerende conflict in Syrië en de betrokkenheid van de PFLP-GC mogelijk zorgde voor een strengere houding van deze groepering, er geen concrete informatie bestaat waaruit kan worden geconcludeerd dat het PFLP-GC in Libanon, en in het bijzonder in Rashidiya, over zou zijn gegaan tot gedwongen rekrutering van Palestijnen voor de gewapende strijd in Syrië, (ii) verzoeker zelf bevestigt dat de groepering beschikt over voldoende mensen om militaire opdrachten vrijwillig uit te voeren en de groepering volgens hem beschikt over voldoende financiële middelen zodat er kan worden verondersteld dat de groepering nog steeds geen problemen heeft om vrijwilligers te vinden voor de gewapende strijd, (iii) zijn eigen profiel allerminst geschikt lijkt om te worden ingezet in de militaire strijd, zoals wordt toegelicht, en er toch mag worden verwacht dat een groepering die aan de zijde van Hezbollah, Iraanse strijders en het Syrische regime strijdt enkel beroep doet op gemotiveerde strijdkrachten, (iv) hij samen met twee andere medestudenten zou geweigerd hebben om de militaire opleiding te volgen doch hij vreemd genoeg niet kan zeggen wat er met de twee andere wegeraars gebeurd is, (v) hij, hoewel hij verklaarde dat de straffen voor dienstweigering bekend waren en dat het altijd zo geweest was dat de groepering mensen vervolgde die weigerden deel te nemen aan de militaire opleidingen, ondanks zijn jarenlange lidmaatschap geen enkel concreet voorbeeld kan geven van een persoon bij wie dit gebeurd zou zijn, (vi) er, ondanks het feit dat hij nog maandenlang in het vluchtelingenkamp verbleef, niets noemenswaardigs is gebeurd wat er op zou kunnen wijzen dat hij geïnterviewd werd door de groepering, (vii) de brief die door de verantwoordelijke, W., bij hem thuis werd achtergelaten waarin hij werd opgeroepen om zich aan te melden om verhoord te worden omdat hij weigerde deel te nemen aan de militaire training een eenvoudig handgeschreven briefje betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en het document bovendien uiterlijk sterkt overeenkomt met het andere document dat hij voorlegt, met name het document van het volkscomité waarin staat aangegeven dat hij het kamp diende te verlaten omwille van het PFLP-GC en (viii) zijn uitleg dat het probleem niet opgelost raakte omwille van de strenge houding van het PFLP-GC weinig overtuigend is aangezien uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het PFLP-GC nauwelijks een machtsbasis had in het Rashidiya kamp, het argument van het volkscomité waarmee ze het conflict volgens hem wilden oplossen, namelijk dat hij toen hij lid werd van het PFLP-GC niet op de hoogte was van het feit dat hij op een gegeven moment een militaire opleiding diende te volgen, weinig overtuigend mag genoemd worden om een gewapende groepering tot een oplossing in een conflict te bewegen en hij, hoewel er klaarblijkelijk meerdere bemiddelingspogingen werden ondernomen, verder vreemd genoeg geen weet heeft van andere oplossingen die het volkscomité voorstelde aan het PFLP-GC.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.11.1. De Raad leest in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier als volgt: *“De meeste Palestijnse fracties focussen eerder op het politieke dan op bewapening of de gewapende strijd. Bijgevolg mobiliseren zij Palestijnen via politieke kwesties en zonder enige dwang. Palestijnse fracties hebben het bovendien niet nodig te rekruteren onder dwang. Het is voor hen veel makkelijker in te lijven door het uitbuiten van hun gevoelens van frustratie en armoede.*

Geen van de Palestijnse fracties in Libanon houdt zich bezig met gedwongen rekrutering. Er zijn in de kampen echter grote groepen werkloze jongeren die weinig vooruitzichten voor de toekomst hebben. Deze jongeren begeven zich vaak op het pad van de criminaliteit, of laten zich bij een van de Palestijnse fracties inlijven en volgen daarna een militaire opleiding. Momenteel slagen vooral de islamitische organisaties erin om aan nieuwe leden lonen uit te betalen. Daarom hebben zij het meeste succes met het rekruteren van jongeren.

(...)

Geen enkele van de Palestijnse fracties zou reageren met sancties, straffen of dwang tegenover gewone leden die ermee wensten op te houden. Veel fracties hebben een aantal oudere leden op hun loonlijst staan die ze niet meer nodig hebben en die een financiële last geworden zijn. Indien deze leden de fractie zouden verlaten, zou dit waarschijnlijk eerder positief onthaald worden. Laaggegradeerde gewone leden kunnen over het algemeen op elk moment vrij de fractie verlaten. Zij kunnen dan wel geen aanspraak meer maken op vroeger privileges en worden op die manier indirect gestraft. Wel bestaat een zeker risico indien de functie van de uittredende persoon toegang tot gevoelige of geheime informatie inhield. In dat geval is het mogelijk dat deze lastiggevallen of geïntimideerd wordt om te garanderen dat hij te bang is om informatie te lossen.” (Subject Related Briefing “Libanon” “Conflictresolutie in Palestijnse kampen” van 16 juli 2012).

Specifiek met betrekking tot het PFLP-GC leest de Raad *“Het Popular Front for the Liberation of Palestine – General Command (PFLP-GC) is een kleine Palestijnse gewapende groepering met hoofdzetel in Damascus. Zij geldt (...) als de meest loyale Palestijnse bondgenoot van het Syrische regime. Tijdens de Syrische burgeroorlog strijdt het PFLP-GC aan de zijde van het Assad-regime.*

De groepering heeft een vertegenwoordiging in een aantal Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, waaronder Ayn Al-Hilweh, Burj al-Barajneh en Beddawi alsook gewapende bases in de Bekaa-vallei waar het samenwerkt met Hezbollah. Het PFLP-GC controleert eveneens delen van de grens met Syrië. (...).

Het PFLP-GC heeft in de context van de Syrische oorlog te kampen met verliezen, deserteurs en de ouderdom van veel strijders. Vooral voor de strijd in het Syrische vluchtelingenkamp Yarmouk (december 2012) betaalde het PFLP-GC een hoge militaire prijs. In februari 2013 stelt een lid van het Popular Committe van het PFLP-GC dat slechts honderden strijders overbleven en dat velen overliepen. Deze verliezen namen nog toe nog door de aanvallen van IS in 2015. Het noordelijke deel van het kamp is anno mei 2015 onder controle van het PFLP-GC, de westelijke en noordelijke buitenwijken onder controle van het Syrische leger en de rest van het kamp onder controle van het IS en JN.

Volgens het US State Department Report on Terrorism van juni 2015, dat het PFLP-GC als terroristische organisatie kenmerkt, bestaat de groepering uit enkele honderden strijders en ontvangt het militaire steun van Syrië en Iran.

Volgens diverse bronnen blijkt uit de geschiedenis van het PFLP-GC dat deze niet terugdeinst voor het gebruik van gewelddadige tactieken. Er werd in de geconsulteerde publieke bronnen, weergegeven achteraan dit document, evenwel niets teruggevonden dat wijst op gedwongen rekrutering door het PFLP-GC. Cedoca contacteerde bijgevolg een aantal experts.” Deze experts stelden geen weet/bewijzen te hebben van gedwongen rekrutering door het PFLP-GC, hoewel het niet zou verbazen indien deze praktijk inderdaad zou voorkomen. Uit deze informatie blijkt evenwel tevens dat het PFLP-GC geen machtsbasis heeft in het kamp Rashidiyah (COI Focus Libanon “Rekrutering door de Popular front for the Liberation of Palestine – General Command” van 21 augustus 2015).

Zo op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier aldus niet kan worden uitgesloten dat er inderdaad gevallen zijn van gedwongen rekrutering door het PFLP-GC, blijkt dit in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden door verzoeker in ieder geval allerm minst een wijdverbreide praktijk te zijn. Met de ongefundeerde beweringen dat niet-gestudeerde personen lid worden van de groepering en deze groep van leden bereid zijn om deel te nemen aan de militaire training en later ook opdrachten van militaire aard te vervullen, dat dit evenwel niet geldt voor de gestudeerde leden zoals hijzelf, die ook lid worden maar in het algemeen niet deelnemen aan de militaire training en dus ook niet aan de opdracht van militaire aard, dat het PFLP-GC van in het begin was en nog steeds betrokken is bij het conflict in Syrië, dat deze groepering in 2012 overschakelde naar gedwongen rekruteringen, dat voor de groep van lager geschoolden, voor wie de werkloosheidsgraad en de geldelijke voordelen inderdaad van belang zijn, geen gedwongen rekrutering vereist was, dat voor de groepering echter de groep van gestudeerden belangrijk was en het juist deze groep was die weigerde om deel te nemen aan de militaire trainingen en opdrachten, dat hijzelf behoorde tot deze groep en bijgevolg door zijn weigering werd gevisieerd en dat het nu juist alombekend is dat er wel sancties volgen bij weigering om deel te nemen aan militaire training en opdrachten, brengt verzoeker geen concrete, objectieve informatie bij waaruit het tegendeel kan blijken.

2.11.2. Hoe dan ook, de Raad acht het niet aannemelijk dat uitgerekend verzoeker, wiens profiel hier niet meteen voor in aanmerking lijkt te komen, werd benaderd om een militaire opleiding te volgen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht opgemerkt als volgt: *“Vervolgens moet er worden vastgesteld dat uw eigen profiel allerm minst geschikt lijkt om te worden ingezet in de militaire strijd. U werd naar eigen zeggen enkel lid van deze groepering omdat u er vrienden had en omdat de groepering de kosten van het openbaar vervoer naar de universiteit op zich namen zodat u kon gaan*

studeren. Verder zorgde de groepering ervoor dat u een stage kon lopen en kon de groepering haar leden ook jobs bezorgen. U was daarenboven enkel een eenvoudige student en buiten het bijwonen van vergaderingen van de groepering voerde u geen enkele taak uit voor de groepering. U wilde niet vechten en u heeft ook nooit *blijk* gegeven van enige interesse voor de gewapende strijd van de groepering (CGVS I, p. 6, 7, 8, 14, 20). Er mag toch worden verwacht dat een groepering die aan de zijde van de Hezbollah, Iraanse strijders en het Syrische regime strijdt enkel beroep doet op gemotiveerde strijdkrachten." Verzoekers betoog dat voor het PFLP-GC de groep van gestudeerden belangrijk was doch het voor de groepering moeilijk is om geschoolde vrijwilligers te vinden zodat deze groep verplicht wordt om deel te nemen aan militaire trainingen en opdrachten, kan te dezen niet overtuigen. Het is de Raad immers niet duidelijk welke meerwaarde een (zoals *in casu* universitaire) scholing zou hebben bij het opnemen van de wapens. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom het PFLP-GC er belang aan zou hechten om geschoolde strijders te kunnen inschakelen bij militaire opdrachten. Verzoeker kan nog worden gevolgd waar hij opwerpt dat het voor de groepering ook van belang is om vrijwilligers te krijgen van de mensen die reeds lid zijn van de groepering, mensen die de groepering dus al langere periode kent en op wie de groepering verder kan bouwen. Indien wordt gerekruteerd voor de gewapende strijd is het immers niet meer dan logisch dat dergelijke personen loyaal moeten zijn. Deze eigenschap wordt echter niet bepaald gestimuleerd door het gebruik van dwang.

2.11.3. Zelfs zo nog zou worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk zou zijn gevraagd om een militaire opleiding te volgen, dient te worden vastgesteld dat uit zijn verklaringen niet in het minst kan blijken dat hij omwille van zijn weigering werd geïsoleerd door het PFLP-GC waardoor hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid zou hebben bevonden. Immers, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing is er, ondanks het feit dat verzoeker nog maandenlang in het vluchtelingenkamp verbleef, niets noemenswaardigs gebeurd wat er op zou kunnen wijzen dat hij geïsoleerd werd door de groepering. Zoals nogmaals uitdrukkelijk wordt bevestigd in het verzoekschrift, is het enige wat er na zijn weigering gebeurde dat de verantwoordelijke, W., naar zijn huis kwam en een brief achterliet waarin hij werd opgeroepen om zich aan te melden om verhoord te worden omdat hij weigerde deel te nemen aan de militaire opleiding. Na dit bezoek van de verantwoordelijke kende hij persoonlijk geen enkel probleem meer en ook na zijn vertrek is er niets meer gebeurd wat er op wijst dat deze groepering hem persoonlijk viseert. Het enige wat er zou gebeurd zijn is dat zijn broers herhaaldelijk werden gevraagd waar hij was. Indien de groepering verzoeker daadwerkelijk zou viseren, kan er toch redelijkerwijs worden verwacht dat ze hem actief zouden opsporen en dat zij doortastender zouden optreden tegen zijn persoon.

De door verzoeker voorgelegde oproepingsbrief van het PFLP-GC en het document van het volkscomité waarin staat aangegeven dat hij het kamp diende te verlaten omwille van de PFLP-GC kunnen voorgaande appreciatie niet ombuigen. Beide stukken betreffen slechts eenvoudige handgeschreven brieven met weinig overtuigende hoofdingen waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat *in casu* niet het geval is.

2.11.4. Volgens verzoekers verklaringen zou hij samen met twee andere medestudenten geweigerd hebben om de militaire opleiding te volgen. Het doet naar het oordeel van de Raad dan ook af aan zijn algehele geloofwaardigheid dat hij niet kan zeggen wat er met de twee anderen weigeraars gebeurd is.

Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat hij niet op de hoogte is van de situatie van de twee andere medestudenten die hebben geweigerd. Hij werpt op dat hij gewoon geen contact meer heeft met hen, noch met iemand die hen kent en meent dat hem niet kwalijk kan worden genomen dat hij in de eerste plaats bezorgd was over zijn eigen situatie. Nochtans is informatie over het lot van zijn medestudenten onontbeerlijk teneinde het risico in hoofde van verzoeker correct te kunnen inschatten. Dergelijke informatie zou immers ook indicatief kunnen zijn voor zijn eigen situatie in Libanon. Het gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker is dan ook onbegrijpelijk en zijn gebrek aan initiatief om informatie over zijn medestudenten te bekomen relateert naar het oordeel van de Raad dan ook in ernstige mate de door hem geschetste vrees.

2.11.5. Wat betreft verzoekers bewering dat de straffen voor dienstweigering bekend waren en dat het altijd zo geweest was dat de groepering mensen vervolgde die weigerden deel te nemen aan de militaire opleidingen, wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er in de bestreden beslissing nog correct op dat verzoeker, ondanks zijn jarenlange lidmaatschap, geen enkel concreet

voorbeeld kan geven van een persoon bij wie dit gebeurd zou zijn. Ook deze vaststelling haalt de geloofwaardigheid onderuit van verzoekers beweringen als zouden gedwongen rekruteringen door het PFLP-GC en sanctionering in geval van weigering gangbare praktijken zijn.

2.11.6. Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat ook verzoekers verklaringen over de bemiddelingspogingen van het volkscomité weinig overtuigend te noemen zijn. Verzoeker werpt in voorliggend verzoekschrift op dat de bemiddelingspogingen zijn mislukt door de strengere houding van de groepering. Hij verduidelijkt dat na het ontstaan van het conflict in Syrië de verplichting ontstond om deel te nemen aan de militaire trainingen en militaire opdrachten. Juist omdat het een gewapende organisatie is geworden die zelfs hun eigen leden dwong om deel te nemen aan militaire trainingen en militaire opdrachten, was er geen bemiddeling mogelijk. Hij komt hiermee in wezen echter niet verder dan het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal waar deze in de bestreden beslissing stelt *“(...) U stelt dat het probleem niet opgelost raakte omwille van de strenge houding van het PFLP-GC. U voegt hieraan toe dat indien het conflict met eender welke andere groepering had plaatsgevonden het volkscomité van Rashidiya wel een oplossing zou hebben kunnen vinden. Deze uitleg is weinig overtuigend aangezien uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het PFLP-GC nauwelijks een machtsbasis had in het Rashidiya kamp. Het argument van het volkscomité waarmee ze het conflict volgens u wilden oplossen mag bovendien weinig overtuigend genoemd worden. U stelt dat het volkscomité argumenteerde dat u toen u lid werd van het PFLP-GC niet op de hoogte was van het feit dat u op een gegeven moment een militaire opleiding diende te volgen. Los van het feit dat dit niet waar was, dit betreft een weinig overtuigend argument om een gewapende groepering tot een oplossing in een conflict te bewegen. Hoewel er klaarblijkelijk meerdere bemiddelingspogingen werden ondernomen heeft u verder vreemd genoeg geen weet van andere oplossingen die het volkscomité voorstelde aan het PFLP-GC (CGVS I, p. 10-12).”*

2.12. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Zo steunt de COI Focus onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd contact opgenomen met de afgevaardigde Consulaire Zaken bij de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De onderzoeksdienst van de Zweedse

asielinstantie Migrationsverket werd geconsulteerd omdat deze dienst in de context van de oorlog in Syrië in april 2013 een *fact finding mission* had uitgevoerd naar Libanon. De verantwoordelijke voor de begeleiding van vrijwillige terugkeer naar Libanon van IOM Oslo werd bevestigd, omdat hij een ruime ervaring heeft met het begeleiden van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon. H. S., Professor Sociologie aan de American University (AUC) van Beiroet, werd op zijn beurt gecontacteerd omdat hij een autoriteit is met betrekking tot Palestijnse aangelegenheden in Libanon. Er werd contact opgenomen met de voorzitter van de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en campagne voert voor de rechten van Palestijnen in Libanon. De directeur van de "NGO Najdeh" werd op zijn beurt bevestigd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en die samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Cedoca contacteerde aldus zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Verzoeker kan dan ook niet ernstig volhouden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen "heeft nagelaten deze mogelijkheid tot terugkeer aan de praktijk te toetsen."

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Immers, waar verzoeker aanvoert dat op de website van de Libanese ambassade te Brussel te lezen staat dat Palestijnen voor de aanvraag van een nieuw reisdocument onder andere ofwel een verblijfsvergunning ofwel een attest waaruit blijkt dat ze de procedure voor het bekomen van een verblijfskaart gestart zijn moeten kunnen voorleggen en hij betoogt dat hij geen Belgische verblijfskaart zal kunnen voorleggen waardoor hij niet voldoet aan de voorwaarden vermeld op de website van de Libanese ambassade en hij derhalve niet in aanmerking komt voor de aanvraag van een reisdocument, wijst de Raad erop dat uit de COI Focus "Libanon: Aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen" dd. 16 januari 2015 blijkt dat met de op de website van de Libanese ambassade genoemde vereiste bedoeld wordt op een document dat bewijst dat de aanvrager van het reisdocument wel degelijk in België verblijft, zonder dat dit een verblijfskaart *sensu stricto* betreft. In dat opzicht volstaat in principe eveneens een document ter staving van een aan de gang zijnde of beëindigde asielpcedure in België.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen" van 12 juni 2015, *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review en het rapport van Danish Immigration Services, "Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process" van oktober 2014), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Verzoeker voert aan dat uit de beschrijving van het strategisch plan niet blijkt dat UNRWA nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is te vervullen, integendeel. Hij brengt evenwel geen concrete informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de fondsen niet effectief werden vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig niet geïmplementeerd kon worden. Verzoeker gaat er met zijn betoog overigens aan voorbij dat deze fondsen bedoeld zijn voor de financiering van **bijkomende** maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. De Raad herhaalt dat uit de COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen" van 12 juni 2015 en uit de *Syria Regional Crisis Response (january-december 2014) mid-year review* van UNRWA duidelijk blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te

Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Dit wordt andermaal bevestigd in het rapport van Danish Immigration Services, “*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*” van oktober 2014.

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker voor zijn komst naar België in het vluchtelingenkamp Rashidieh verbleef, dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon, en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat, behoudens de stopzetting van het Emergency Program in Nahr el-Bared, UNRWA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015, p. 12). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Verzoeker toont met de argumentatie in het verzoekschrift geenszins aan dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Ook in het op 2 februari 2016 aan de Raad overgemaakte attest van UNRWA dd. 21 december 2015 wordt uitdrukkelijk bevestigd dat verzoeker en zijn familie geen steun genieten in het kader van het “*Special Hardship Program*”. Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service’s fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld “*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*” van oktober 2014 –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon in het algemeen en Rashidieh in het bijzonder, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: “(...) *Allereerst moet er worden vastgesteld dat uw ouders en uw broers allen eigenaars zijn van een huis in het kamp. Uw vader is aannemer. Uw broer M.(...) werkt bij hem. Uw andere broer is gespecialiseerd in de installatie van airconditioning. Uw broer H.(...) is leerkracht en uw broer I.(...) studeert nog. Zelf werkte u samen met uw vader en u behaalde uw diploma computerwetenschappen aan het hoger instituut in Siblin. In België volgde u een opleiding als elektricien. Uw reis naar België kostte 7500 euro en werd betaald door uw vader. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS, i.c. 3/4/2014, verklaarde u dat uw familie op dat moment nog alle steun kreeg van UNRWA. U verklaarde tijdens uw tweede gehoor, i.c. 15/10/2015, dat uw familie nu geen steun meer ontvangen van UNRWA en dit omdat de kinderen werken. Vooreerst moet worden opgemerkt dat dit loutere beweringen zijn van uw kant. Dit terzijde, dat uw familie nu geen bijstand meer zou krijgen van UNRWA doet geen afbreuk aan het feit dat, zoals uit uw verklaringen blijkt, uw familie blijkbaar voldoende zelfredzaam is. Bovendien blijkt ook nergens uit uw verklaringen dat uw familie, indien dit zou vereist zijn, later niet opnieuw een beroep zou kunnen doen op UNRWA voor hulp en bijstand. U heeft*

voorts nooit enige problemen gekend met de Libanese autoriteiten en gevraagd naar de situatie van uw ouders stelt u eenvoudigweg dat het goed met hen gaat (CGVS I, p. 3, 4, 5, 6, 14, 16, 17) (CGVS II, p. 2, 3, 4).” Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen concrete op zijn persoon betrokken feiten aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de schrijvende levensomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in het algemeen en in Rashidieh in het bijzonder evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met “een situatie van ernstige onveiligheid” waarbij het “de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen en hij maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker heeft immers op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het feit dat hij persoonlijk het slachtoffer was van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten en uit niets blijkt dat hij, daargelaten de door hem aangehaalde doch

ongeloofwaardig bevonden problemen met PFLP-GC, problemen kenden met de Libanese autoriteiten of met milities en groepen. Integendeel, dient nogmaals herhaald dat zoals hoger uiteengezet *in casu* dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in Libanon behoorlijk was. Verzoeker brengt geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.14. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon *“De veiligheidssituatie in Libanon”* van 11 mei 2015, toegevoegd aan het administratief dossier, en de COI Focus *“Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon”* van 4 januari 2016) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen door het leger en Hezbollah nam de schaal van het geweld sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen konvooien van extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger of Hezbollah. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden. Hierbij vielen doden en gewonden, voornamelijk onder de strijdende partijen. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en begin 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt met het World Report 2014 – Lebanon van Human Rights Watch, dat inhoudelijk aansluit bij de informatie vervat in het administratief dossier, geen concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van dit beginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonbaar is dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Er dient in dit verband evenwel te worden gewezen op artikel 55/2, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van de vluchtelingenstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”* In casu werd een dergelijk advies niet verstrekt zodat de Raad ambtshalve dient vast te stellen dat de bestreden beslissing behept is met een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld. Dienvolgens dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 november 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS